

Малкият еднорог

Някъде, някога, никой не знае кога и къде, имало една страна, в която живеели еднорози. Тя била чудно красива. От позлатените от слънцето поляни се усмихвали прекрасни цветя, събрали всички багри на природата. Въздухът бил напоен с омайните аромати на рози и божури, на лавандула и евкалипт, на гардения и жасмин... В прохладните реки и в бистрите езера имало повече риби, отколкото речни камъни. А в бездънните гори живеели същества с толкова необикновен вид, сякаш са излезли от страниците на вълшебна приказка.

Ала най-красиви от всички били еднорозите. Те се движели така грациозно и леко, сякаш не стъпвали по земята. А когато се втурвали в бяг, никой не можел да ги настигне. Били умни и добри. Приличали на великолепни коне, ала носели на челото си спираловиден рог. С него била свързана тяхната магическа сила. Да, те наистина притежавали вълшебни сили! Всяко от тези прекрасни създания имало по една своя специална дарба. Едни владели природните стихии – можели да контролират водата и вятъра, да властват над огъня... Други пък лекували с вълшебната си сила болести и рани. А някои от тях съумявали да създадат от нищото най-различни предмети. Така всички заедно успявали да постигнат каквото пожелаят.

Еднорозите живеели в просторни къщи, изградени от големи каменни блокове и дебели дървени греди. От огромните им прозорци се разкривала невероятна гледка. А покривите им били издигнати от най-различни ценни камъни, извлечени от недрата на планините. Направените от планински кристал пречупвали слънчевите лъчи във всички посоки. Кехлибарените преливали от жълто до червено. Тези от аметист били виолетови, смарагдовите – зелени, а построените от розов кварц блестели... естествено в розово. Сред направените от топаз пък имало жълти, сини, пурпурни, оранжеви... Така всяко от жилищата греело в различен цвят. Освен това то носело и знак, свързан с дарбите на неговите обитатели. Ако те владеели тайната на водата, задължително в двора бликал извор или се изливал водопад. Ако пък силата им била в огъня, комините на този дом от време на време изригвали като малки вулкани.

На един от хълмовете се издигал кралският замък. Кулите му греели в цветовете на дъгата, а просторните каменни тераси били обгърнати в цветя. До него водел широк път от гранитни плочи. По дълъг каменен мост той пресичал спокойните води на Изумрудената река и се губел сред прекрасните градини и езера, които заобикаляли двореца.

Еднорозите се грижели за всички обитатели на техните земи, ала изисквали да се спазва един основен закон – никой да не прави зло на другите.

Един ден в тази вълшебна страна се родил еднорог, който... нямал рог. Това не се било случвало никога! Всички се взирали в мъничето и мръщели чела. Какво е това създание? Как може да няма рог! Защо не е като всяко друго новородено, от главичката на което се показвало връхче на рог. А на челото на този дребосък нямало нищо – било гладко като порцелан.

Притеснените родители веднага изпратили да повикат най-старата и най-мъдра от всички еднорози – Ясновида. Много скоро тя влетяла в къщата като вихрушка, вгледала се в малкото еднорогче и въздъхнала:

– Уффф, значи най-накрая се случи. Сбъдна се древното предсказание, че неизвестно кога и къде ще се роди еднорог без рог. Той ще бъде много смел, силен и умен. Но освен без рог ще се роди и без дарба.

Всички били изумени. Нали в тези земи еднорозите се раждали не само с едва поникнало рогче, а и с някаква специална дарба. Според нея избирали дори името на новороденото. Така, когато преди много, много години Ясновида се появила на този свят, едното ѝ копитце било наранено. Това, разбира се, накарало сърцето на майка ѝ да се свие от притеснение. Малкото веднага усетило нейния страх.

